Schubert András

Ezüstüstök elfáradt

Ezüstüstök nagyapó, a bölcs, öreg oroszlán úgy érezte, hogy fogytán az ereje. Vadászni már régen nem járt. Gyerekei és unokái hordták neki a finomabbnál finomabb falatokat, de mostanában már azokhoz sem nagyon nyúlt hozzá.

– Annyit ettem már életemben – magyarázkodott szeretteinek. – Elfáradtam.

– Ugyan már nagyapó! – hitetlenkedtek a fiatalok. – Az evésben nem lehet elfáradni!

– Majd meglátjátok, ha olyan öregek lesztek, mint én! – csóválta a fejét az öreg. – Mindenben el lehet fáradni. Bevallom, néha már a ti szeretetek is fáraszt – fátyolos tekintettel nézett aggódó családjára.

– Ne beszélj butaságokat, apa! – mordult rá legnagyobbik fia. – Azt akarod, hogy rád se hederítsünk, vagy esetleg türelmetlenül várjuk, hogy mikor oszthatjuk fel egymás között a kincseidet?

– Talán az jobb is lenne – révedt el az öreg. – Akkor legalább nem okoznék nektek fájdalmat, amikor eltűnök erről a világról.

– Így viszont most okozol fájdalmat, ahelyett, hogy együtt örülhetnénk, hogy ilyen szép kort megéltél, és élvezheted sok szép és okos gyerekedet, unokádat és most már dédunokáidat is – simogatta meg nagyapját lányunokája, akinek nemrégiben születettek első kölykei.

– Jól van, na! – simogatta vissza morogva unokáját a nagyapó. – Majd igyekezni fogok.

Szent igaz, sok öröme volt a fiatalokban. Boldog és büszke volt, amikor gyerekei felnőttek, és látta őket önállóan boldogulni. Aztán jöttek az unokák. Néha már alig tudta számon tartani, hogy melyik hány éves és hogy hívják.

Mindegyiket nagyon szerette. Nem egyformán, mert ők sem voltak egyformák, de egyiket sem jobban a másiknál. Egyik-másik azért különösen kedves volt szívének. Hanna, akinek szépségét messze földön is csodálták, és aki először szült neki dédunokákat. Max, aki már kölyökkorában legyőzte a felnőtteket a vadászversenyeken. És persze Leó. Rőtsörényű Leó, a nyughatatlan, fékezhetetlen kölyök, aki ugyanakkor végtelenül érzékeny, szeretetre vágyó és szeretetre méltó. Ezüstüstök pontosan érezte, hogy népes családjából talán Leó az, aki legjobban ragaszkodik hozzá. De neki is meg kell érteni, hogy semmi és senki nem tart örökké, és az a világ rendje, hogy az öregek elmennek, a fiatalok maradnak.

Leó, amikor csak tehette, elment látogatóba nagyapjához.

– Nagyapó, nagyapó! – szaladt hozzá most is, és átölelte az öreg ezüstszínű sörényét. – Hogy lehet, hogy nem eszel? Hát mindig arra tanítottál, hogy az evés nem csak arra való, hogy teletömjük a pocakunkat, hanem öröm és gyönyörűség. Most már másképp gondolod? Én se egyek többé?

– Jaj, dehogy is! – riadt meg Ezüstüstök. – Amit tanítottam neked, azt csak kövessed, amíg tudod. Hiszen azért próbállak tanítani annyi mindenre, hogy legyen, aki tudja mindazt, ha én már elfelejtem vagy már nem leszek.

– Ne mondj ilyet! – lábadt könnybe Leó szeme. – Neked még sokáig lenned kell, mert én még annyi mindent nem tudok!

– Leó, Leó! – csóválta a fejét Ezüstüstök. – Sokkal többet tudsz te, mint ahogy hiszed. Néha talán még annál is többet, mint kellene.

– Ezt hogy érted, nagyapó? – csodálkozott el Leó.

– Úgy, hogy gyakran megkérdezel, és aztán egyáltalában nem azt csinálod, amit én tanácsolok.

– Ilyen nincs! – fortyant fel Leó, és szokatlanul durcásan nézett nagyapjára. – Igazságtalan vagy! Soha, de soha nem tennék ilyet!

– És amikor azt mondtam, hogy próbáld meg elfogadni, hogy Kéknyúl másképp látja világot, és ne ugasd le a fejét, ha mást gondol, mint te?

– De hát nem hagyhatom, hogy butaságokat beszéljen, amikor tudom, hogy nekem van igazam!

– Nem tudod, csak hiszed. Erre mondtam, hogy néha többet tudsz, mint kellene.

– De azt is tőled tanultam, hogy mindig álljak ki az igazamért.

– Igen, de csak akkor, ha tudod, hogy igazad van, és nem csak azt hiszed.

– De azt honnan tudom, hogy tényleg tudom-e? – szontyolodott el Leó. – Én olyankor azt hiszem, hogy tudom.

– Én meg azt hiszem – mosolyodta el magát Ezüstüstök, – hogy te tudod, hogy nem tudod, csak nem akarod tudni.

Ez már olyan bonyolult lett, hogy mind a ketten elnevették magukat.

– Ez egy igazi fejtörő – állapította meg Ezüstüstök, – és összeütötték a kobakjukat.

– Hűha, késő lett – nézett az órára Leó – sietnem kell haza!

Siettében azért ránézett a konyhaasztalra.

– Hú, töpörtyű! A kedvencem! – és már markolt is bele. – Gyere, nagyapó, kóstold meg te is!

Ezüstüstök nagyapó a töpörtyűt rágcsálva nézte, ahogy Leó vörös sörénye eltűnik a kanyarban. Előbb ki akarta köpni a maradékot, aztán

elcsodálkozott: Nem is olyan rossz ez. Nem véletlen, hogy ez az okos unokám annyira szereti.

– Lehet, hogy itt az ideje, hogy megtanuljam mindazt, amit eddig az unokáimnak tanítottam?

